

Graag uw reacties:

<http://www.facebook.com/Luc.Deflo.LifeandWorks>

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Bevroren hart

Manteau

THRILLER

Iedere overeenkomst met bestaande personen en toestanden in dit boek is louter fictief.

Voor Diane, Tess en Tris

Met dank aan Johan Herings, Geert Van Rompuy
en Guy Wilms

© 2000 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk april 2000
Negende druk februari 2012

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 1549 1
D 2004/0034/236
NUR 330

Eindelijk alleen. Nadine Versluys monsterde Mieke Demunter zoals een pooier een toekomstige bron van inkomsten. Zelfde lichaamsbouw, misschien iets schraler; zelfde groene ogen, alleen fletser; zelfde blonde haren, iets langer en uiteraard minder modieus gekapt. Maar die schuwe hondenblik, die walgelijke verlegen gelaatsuitdrukking en dan die naam: Mieke.

Nadine Versluys vertrok haar lippen tot een zuinige glimlach, bestudeerde haar zorgvuldig gemanicuurde nagels, richtte zich op, streek elegant een valse plooi in haar Gucci-minirok glad en vroeg: 'Sherry?'

'Euh...'

'Wil je nog iets drinken?'

'Ja graag, cola alsjeblief.'

Terwijl Versluys haar rug rechtte en glimlachend richting bar liep, boorden haar spitse borsten zich uitdagend door de ragfijne natuurzijden blouse van Armani. Ze voelde de steelse blikken van Mieke Demunter in haar rug en genoot van elke elegante pas – voetjes op een denkbeeldige rechte lijn – die ze zette.

Terwijl ze een sherry en een cola inschonk, hoorde ze een deur dichtklappen. Rachel Noens, Mieke Demunters moeder, stooft met boerse tred en ongewassen handen de woonkamer binnen. Dat wijf beloofde niet veel goeds. Overduidelijk sociaal passief.

'Kan ik u iets aanbieden?' vroeg Versluys koel terwijl ze

met een routineuze beweging een weerbarstige blonde haarlok uit haar ogen veegde.

‘Nog een pintje graag.’

Het wijf plofte in de designcanapé met zebromotief, kletste met haar vlakke hand tegen de rugleuning en brulde: ‘Amai, ge woont gij hier niet slecht. Is dat van een echt beest?’

Versluys plukte een derde flesje Weissenbier uit de ingemetselde minibar en een champagnefluit uit het glazen rek dat in een rozig neonlicht baadde.

‘Doe maar in het fleske, da’s minder afwas.’

Een aandachtige toeschouwer zou de vonk in Versluys’ grijsgroene ogen hebben opgemerkt maar Rachel Noens, wier plompe hoofd driftig van links naar rechts draaide, niet. Ze was druk in de weer haar nieuwsgierige ogen de kost te geven. Die chique madam was lesbisch, geen haar op haar hoofd dat daar nog aan twijfelde. Die del eerst ontmaskeren en dan als de bliksem wegwezen.

‘Alsjeblief, mevrouw.’

‘Rachel’, brulde het wijf.

Met één soepele beweging gleed Nadine Versluys naast moeder Noens. Ze kruiste bevallig haar benen en voelde dat het wijf, dat al een halfuur ratelde als een machinegeweer, naar haar Nina Ricci-pumps gluurde.

‘Oh, madam, gij hebt schoon schoentjes aan. Ik heb er deze week ook nog zulke gezien in de stad maar ik kan zoiets niet dragen’, zei ze, naar adem happend en ondertussen een fikse teug van haar Weissenbier nemend. ‘Ik heb last van eksterogen.’

Terwijl Rachel Noens’ vormeloze, blauwdooraderde been omhoogvloog, rook Versluys de geur van verschaald bier. Die vrouw was dronken, geen twijfel aan. Versluys wendde het hoofd af en keek naar Mieke Demunter, die verlegen naar de grond staarde.

‘Ik moet platte schoenen dragen en dan het liefst van al

nog goed breed van voor ook. Maar deze, ja, schoon. Waar hebt ge die gekocht?’

Toen Rachel Noens zich vooroverboog en het flesje neerkwakte op de dure glazen salontafel, merkte Versluys dat er een vetplooï vanonder haar te korte opgewolde trui rolde. Ze onderdrukte haar walging, nipte van haar sherry en fixeerde Mieke Demunter, die nog steeds ineengedoken en zenuwachtig aan haar vingernagels frunnikte en dieper en dieper in de canapé leek weg te zakken. Als een gekwetst diertje, als een gedroomde roommate.

‘Oh, in Leuven, geloof ik’, zei Versluys achteloos toen ze voelde dat Noens haar bleef aanstaren.

‘Oh ja, daar kunt ge goed winkelen, vind ik.’

Ze schudde haar pokdalige hoofd heen en weer, krabde met haar onverzorgde vingernagels over de wijde vette poriën, friemelde aan haar op een schort lijkende knielange bloemetjesrok en keek mistroostig naar het lege flesje.

Er volgde een onnatuurlijke stilte.

‘Nog eentje?’ vroeg Nadine Versluys ondoorgrondelijk.

‘Mijn gedacht!’

Nadine Versluys richtte zich op maar werd met brute kracht tegen de rugleuning van de canapé geperst. Terwijl ze haar kuitspieren spande en haar rug kromde, verdween haar beminnelijke glimlach als sneeuw voor de zon. Rachel Noens merkte er niets van.

‘Doe geen moeite madam, ik neem het zelf wel. Nog wat cola, Mieke? Gij nog iets, madam?’

Mieke Demunter keek Versluys met grote angstogen aan, als zat ze tegenover dokter Jekyll en mister Hyde. De bruuske gedaanteverwisseling was haar niet ontgaan. *Opletten, Nadine! Hoewel, wat doet het er nog toe? Dit wordt hoe dan ook nihs.*

‘Madam?’

‘Nee, dank je.’

Versluys had nog slechts oog voor de zwaarbeladen grijze wolk.

‘Gij zijt toch niet getrouwd hé, madam?’

‘Nee’, klonk het neutraal.

‘Nooit geweest?’

‘Nee, nooit.’

‘Geen interesse in de venten?’

Nadine Versluys plukte een pluisje van haar rok en dropte het achteloos in de asbak.

‘Niet dat ik daar uitstaans mee heb, hoewel, een mens wil toch weten in wiens handen ze haar enige dochter achterlaat, nietwaar? Zeg, protterke, haal uw moeder nog eens een pintje.’

‘Maar ma...’

‘Het is delicaat maar wel schoon uw witte fauteuils, jaaa... zulke schaf ik me ook nog eens aan. Zeker nu dat de kinderen het huis uit zijn. Ja, want kinderen, madam, ik kan u verzekeren... Merci protterke. Enfin, waar was ik gebleven. Ah ja, onze Fons, mijne vent, die werkt bij Vandam, in ’t Meubeltje en wij hebben daar een percentje. Dus als ge ooit eens nieuw zetels of andere meubelen moet hebben dan weet ge het maar te zeggen. Ge zult nog wel het een en ander van meubelen kunnen gebruiken als ons Mieke bij u komt wonen. Die ouwe kasten van u, die gaat ge toch niet meesleuren zeker? En uw bed, enfin, misschien uw bed wel dan. Hebt gij hier een bed voor haar madam?’

‘Een bed?’ stotterde Versluys. ‘Ja, jaja, natuurlijk, er zijn twee gemeubileerde slaapkamers in het appartement. Met ingebouwde kasten.’

‘Maar ge gaat misschien later wel een huizeke kopen of zo zeker? Zo doen de meeste koppels dat toch. Niet?’

‘Tja, ik zocht eigenlijk een roommate. Om de kosten van het appartement te delen. Ik ben namelijk nogal veel op reis en dan...’

‘Dat doet mij plezier’, onderbrak Rachel Noens haar. Versluys keek haar verbaasd aan, maar zweeg.

‘In deze moderne tijden weet ge maar nooit.’

‘Zeg ma.’

‘Hoe zeg ma, heb ik weer iets verkeerd gezegd misschien? Ik kom hier niet om rond de pot te draaien hé Mie. Iemand moet dat toch doen! Uw vader ligt weer op zijn duivenkot.’

De inhoud van flesje nummer zes – Noens had zichzelf ondertussen nog een keer bediend – verdween met een langgerekte klok in haar keelgat, onmiddellijk gevolgd door een roffelende boer.

‘Je gaat veel op reis?’ probeerde Mieke Demunter het gesprek alsnog een andere wending te geven. De dame tegenover haar beviel haar wel en bovendien had ze er alles voor over om zich eindelijk los te rukken uit de klauwen van haar bezitterige en opdringerige moeder. Jammer voor haar vader, maar het kon nu eenmaal niet anders. Van deze vrouw zou ze nog veel kunnen leren.

‘Ja, ik verblijf regelmatig in het buitenland.’

‘Voor je werk?’

‘Nee, niet echt, ik heb een huisje in de Provence, geërfd van mijn vader zaliger, en ik hou van de rust.’

‘Oh, dat moet enig zijn!’

‘Tja’, klonk het weifelend.

Shit, de zaak was naar de haaien, moeder had het weer verknald. Mieke Demunter knarsetandde. De haatgevoelens jegens haar moeder waren zo intens dat ze er niet in slaagde haar gezicht in een neutrale plooi te krijgen.

‘Ik ben nog nooit in de Provence geweest. Eigenlijk ben ik nog nooit in het buitenland geweest’, zei ze een beetje hulpeloos.

‘Ach zo.’

De vleesbrok naast Nadine Versluys schuifelde ongeduldig heen en weer.

‘De Provence moet mooi zijn hé?’ probeerde Mieke Demunter de conversatie weer vlot te trekken.

‘Ja, de Provence is prachtig, rustgevend ook en ik hou zo van het geluid van de krekels’, mijmerde Versluys.

‘Krekels?’ raspte een rauwe stem.

‘Ja, ma, die rare beestjes die zo’n eigenaardig tsjirpend geluid maken.’

‘Allez Mie, die beesten hebt ge hier toch ook. Och, wat zitten we hier eigenlijk over beesten te babbelen? Laat ons liever wat over onszelf vertellen. Daarvoor zijn we hier ten slotte toch bijeengekomen. Ik ben Rachel Noens, zeventwintig jaar getrouwd met onze Fons en wij hebben vier kinderen. Drie zonen en één dochter. En hoe zit dat met u madam?’

‘Ik heb noch man, noch kinderen, maar dat zei ik u al. We moeten het gesprek hier stilaan afronden. Ik heb nog een afspraak. Ik zal Miekas kandidatuur zeker grondig in overweging nemen. Dank u.’

Nadine Versluys kwam overeind, streek een denkbeeldige plooi in haar rok glad en schonk zich nog een sherry in.

‘Leven uw ouders nog, juffrouw?’

Versluys ging bevallig op een barkruk zitten en zei op neutrale toon: ‘Mijn vader is hertrouwd na de dood van moeder, maar is ondertussen zelf gestorven.’

‘Is uw moeder al lang dood dan?’

‘Al een jaar of veertien. Ze is verongelukt met de wagen’, zei Versluys sereen. Dit hoofdstuk kende ze uit het hoofd. Een ontelbaar aantal keren had ze het al afgedreund. Ze monsterde zichzelf in de spiegel en keek bewonderend naar de dramatische uitdrukking in haar ogen, die ondersteund werd door de neerwaartse kerf in haar gewelfde lippen. Ze onderdrukte een glimlach en dronk van haar sherry.

‘Was uw vader dan niet gekwetst?’

'Nee, het gebeurde met haar eigen wagen. Ze was alleen.'

'Ocharme, dat moet nogal een klap geweest zijn. En waren er dan nog kinderen?'

'Nee, ik ben enige dochter.'

'Gelukkig maar, enfin, allez, ik bedoel. Bon, mag ik ook een sherry?'

'U doet maar.'

'En mag ik het appartement eens bekijken, kwestie van...'

'Vijf minuten, ik moet nu echt weg', antwoordde Versluys sec.

Rachel Noens strompelde naar de bar, schonk een vol whiskyglas sherry in en beende ongegeneerd richting badkamer.

'Dus daarom wil je thuis weg, kind', besloot Versluys na een beklemmende stilte.

'Ach, ons ma is de slechtste nog niet. Ze is gewoon bang om alleen achter te blijven, denk ik.'

'Jij hebt toch geen drankprobleem, mag ik hopen?'

'Ik? Oh nee, neenee.'

'En kun je in je levensonderhoud voorzien?'

Mieke Demunter haalde haar schouders op en keek schichtig van links naar rechts.

'Ik bedoel, heb je geld?'

'Ik werk. In een kapsalon.'

'Hmm, sta eens op kind.' Mieke Demunter volgde aarzelend het bevel op.

'Kom maar hier.'

Versluys nam het meisje bij de hand en stopte voor een imposante art-decospiegel. Mieke Demunter was iets kleiner en schraler. En uiteraard, fletser.

'Wat verwacht je eigenlijk van mij, Mieke?'

Mieke Demunter keek naar de grond, draaide verlegen op de bal van haar voet en fluisterde: 'Gewoon een beetje vriendschap.'

‘En waarom heb je je moeder meegebracht?’ klonk het fijntjes. ‘Ik dacht niet dat dat de afspraak was. Tijdens ons eerste telefoongesprek vertelde je me dat je alleen op de wereld was, tijdens ons verkennend gesprek in dat café zei je dat je je familie de rug toegekeerd had en nu breng je je moeder mee. Ik houd eigenlijk niet zo van leugens’, luidde het ongemeen strenge verdict.

Terwijl haar moeder met grote passen de woonkamer binnendreunde, kleurden Mieke Demunters wangen hoogrood.

‘Schoon zeg. En een gezellige slaapkamer. Moet gij ook eens niet gaan zien?’

‘Nee ma, een andere keer misschien. Mevrouw moet weg.’

Nadine Versluys keek naar het raam waar het water in beken stroomde.

‘Ik zou het op prijs stellen als jullie nu vertrokken’, zei Versluys emotioneel. Rachel Noens zoefde als een dolgedraaide torpedo naar Nadine Versluys en griste haar glas sherry van de salontafel.

‘Wacht eens even, madam, uw sherryke is nog niet leeg. Zoiets lekkers gaan we toch niet laten staan zeker?’

Terwijl de sherry als vers bloed in twee dunne stralen langs haar mondhoeken sijpelde zei ze proestend en hikkend: ‘Luister madam...’ Ze kletste het glas op de salontafel. De voet brak. Versluys verroerde geen vin. Ze observeerde.

‘Ge zegt niks. Ook goed. Dan zal ik het zeggen. Ge zijt niet getrouwd en hier komen geen venten hé?’

Versluys zweeg nog steeds. Ze had al wel een en ander meegemaakt in haar vijfendertigjarige leven maar dit sloeg werkelijk alles.

‘Oké, ook goed, zwijgen is instemmen. Ik wil niet dat mijn dochter bij een hoer intrekt. Uw nachtkastje steekt godverdomme vol condooms en in de badkamer staat

zelfs scheerschuim en een kwast. Vuile biseksuele trut, van mijn enige dochter blijft ge af!' schreeuwde moeder Noens terwijl ze haar gebalde vuist dreigend in de hoogte stak.

Versluys dook lenig opzij, schopte al vallend in Noens' maag, greep de neersuizende arm en draaide hem in één vloeiende beweging op haar rug.

Rachel Noens plofte ruggelings op het hoogpolige Perzische tapijt. Amechtig naar adem happend, voelde ze een vlijmscherpe stilettohak tegen haar strottenhoofd drukken.

Toen ze de glasscherf op zich zag toesuizen sloot ze in een reflex de ogen. Hikkend maar bloednuchter voelde ze hoe haar rechter ooglid met de afgebroken voet van de champagnefluit naar beneden getrokken werd. Toen ze even later voorzichtig haar ogen weer opensde, krijste ze alle lucht uit haar longen, want in de ogen van Versluys blonk pure moordlust.

'Ik denk dat jullie nu toch echt naar huis moeten', klonk het sissend uit de harde groef in Versluys' gezicht. Ze liet de glasscherf quasi achteloos op de salontafel vallen, snokte Noens' arm omhoog, waardoor de vrouw verplicht werd op te staan, greep haar bij het gepermanente haar, rukte haar hoofd naar achteren en duwde haar in de richting van de voordeur.

'Doe eens open, Mieke', zei ze ongemeen vriendelijk tot het blonde meisje, dat, trillend, bij de voordeur stond.

'Wil je dat ik een taxi bel?' vroeg ze nonchalant.

Mieke Demunter kon geen woord uitbrengen. Ze nam haar schuddebollende moeder bij de arm en begeleidde haar naar de lift. Noens klampte zich vast aan haar dochter en snikte: 'Ik... Vergeef me, Mieke. Ik zie je graag, Mieke.'

Het blonde meisje ondersteunde haar moeder en zoende haar op het voorhoofd. Versluys monsterde het, in

haar ogen pathetische, tafereel met afschuw. *Die trut is net zo zelfstandig als een politiek benoemd magistraat.*

Mieke Demunter keek nog één keer om.

‘Karate’, riep Nadine Versluys. ‘Komt goed uit als je als vrouw alleen gaat wonen. Het gevaar schuilt overal.’

Met een beminnelijke glimlach om de volle lippen en een feeëriek glans in de prachtige diepliggende ogen verdween ze door de deuropening.

Die smerige volkstrut had in haar kasten rondgeneusd. Er zat niks anders op: verhuizen, alweer! Wie had kunnen vermoeden dat die pukkelpuber haar moeder zou meebrengen? Volgende keer nog omzichtiger te werk gaan bij het beantwoorden van contactadvertenties. Expliciet op zoek gaan naar een vrouw zonder familie. Versluys trakteerde zichzelf op een laatste sherry, nam de zaterdageditie van *Het Laatste Nieuws* en doorstreepte zuchtend de omcirkelde advertentie. Ze keek in de spiegel, streek met getuile lippen een kraaienpootje glad en vroeg zich af of ze niet beter op zoek kon gaan naar een dertiger in plaats van een twintiger.

Jos Bosmans bekeek glimlachend de baby, boog zich voorover, kriebelde met zijn vinger over het zachtroze kaakje en zei: 'Kiele, kiele, kiele.'

De zuigeling opende prompt de ogen en kirde. Jezus, wat een prachtige ogen, blauwgroen met een rafijne zwarte cirkel rond de iris.

Bosmans keek steels naar de glunderende Dirk Deleu, die onwennig zijn gewicht van de ene voet naar de andere verplaatste. De gejaagde blik van zijn baas was hem niet ontgaan. Jos Bosmans had hem daarnet in het oor gefluisterd dat hij hem wou spreken, onder vier ogen. Dat beloofde niet veel goeds. Deleu keek naar Barbara, die druk gesticulerend aan Maud het doopkleedje van oom Octaaf liet zien. Het tafereel bezorgde hem een warm gevoel. Jos en Maud hier in het ziekenhuis weer samen, ter ere van de geboorte van zijn dochter. Momenteel woonde ze elk nog apart maar als je Jos Bosmans mocht geloven, zou daar spoedig verandering in komen. Het was een kwestie van dagen. Goed voor hem. Jos Bosmans was professioneel een rots in de branding, maar privé een absolute kluns. Hij had een vrouw nodig, of beter, hij was niet gemaakt om alleen te zijn.

Bosmans wandelde schijnbaar achteloos de gang op.

'Barbara, ik ga even met Jos iets drinken in de bar. Oké, schat?' hoorde hij zijn vriend zeggen.

'Cafeteria!' corrigeerde Maud smalend.

'Cafeteria', herhaalde Deleu fijntjes.

'Niet te lang hé, zoet, als er bezoekers komen...' pruilde Barbara terwijl ze glimlachte naar Maud.

'Jaja, hmmm...'

Maud vatte Barbara bij de schouder en zei met een veelzeggende blik: 'Mannen.'

Barbara schudde vermoeid haar hoofd heen en weer, glimlachte en zei met een stalen gezicht: 'Een rekbaar begrip.'

Maud gniffelde en de kraaienpootjes rondom haar ogen verstrakten.

'Echt waar, Maud, ik ben blij voor jullie. Ondanks alles zijn jullie voor elkaar geschapen. En de kinderen? Die zullen ook wel tevreden zijn zeker?'

'Tja, ik denk het wel. Ze laten er niet zoveel van merken. Ze zijn al zo groot, hé.'

'Ja, dat wel. Amai, en ik. Zie haar daar liggen, dat kleine spookje.'

'Schattig, ongelooflijk schattig.'

Terwijl beide vrouwen van de couveuse terugliepen naar Barbara's kamer, helemaal aan het eind van de andere vleugel, begon Barbara zachtjes te snikken.

'Hé, Barbara, wat is er?'

'Niks', zei Barbara. 'Niks Maud.'

Maud fronste het voorhoofd, legde haar arm om de schouder van haar beste vriendin en ging trager lopen. Barbara wrong zich snikkend los. 'Niks... laat maar.'

'He, Barbara, wacht eens even. Kom, ga zitten, hier op de bank. Er is niemand.' Maud ging zitten en Barbara volgde aarzelend haar voorbeeld. Ze zuchtte diep en gemeend en zei: 'Het is niks. Het gaat alweer beter. Kom we zijn weg. Als er mensen komen...'

Maud hield haar vast. 'Blijf toch zitten. Effe bekomen. Het is een prachtige baby, Barbara. Mooi en gezond.'

'Zo licht en zo hulpeloos', snikte Barbara. 'Die gynae-

coloog had het verkeerd voor. Ik wist dat het te vroeg was. En nu...'

Maud antwoordde niet maar haar ogen straalden zoveel begrip uit dat het Barbara geruststelde. Ze snoot uitgebreid haar neus en glimlachte.

'Honderd gram te licht, hé?' zei Maud. 'Ik weet hoe je je voelt.' Barbara knikte en Maud kneep in haar handpalm.

'Ons Truusje woog maar twee kilo zeven.'

'Dat is driehonderd gram te weinig.'

'Zeven weken. Zeven weken heb ik heen en weer gereden. Drie keer per dag. En onze Jos... Nu ja, je weet wel. Hete tranen, Barbara, emmers vol.'

Maud reikte haar hartsvriendin de hand en trok haar met een krachtige ruk overeind. Arm in arm slenterden ze door de met kinderkrabbels gedecoreerde wandelgang. Maud stopte voor elke deur en bewonderde de veelal kleurrijke geboortekaartjes. Plots begon ze te schokschouderen van het lachen.

'Wat scheelt er?'

'Moet je hier kijken.'

Barbara boog zich naar de deur en proestte het uit. Ze sloeg haar hand voor haar mond en trok Maud de gang in.

'Kom Maud, straks horen die mensen ons nog.'

'Ja zeg. Daar hebben ze toch zelf voor gekozen. "Kjeille" vond ik al kantje boord, maar "Pallieter", mensen toch, dat slaat werkelijk alles, en dan te bedenken dat dat kind die naam heel zijn leven meesleurt. Djeezes.'

Alsof de duivel ermee gemoeid was, zwaaide de desbetreffende kamerdeur open. Een zwaarlijvig man van om en bij de vijfenveertig met verwaaide koperen krullen en een aftands brilletje op zijn neus keek log in hun richting.

'God, Felix Timmermans!' lispelde Maud net iets te luid. Barbara, die vuurrood aanliep, greep haar vriendin

bij de pols en sleurde haar mee. Beiden zetten het op een lopen. Om de hoek bleven ze hijgend staan, keken elkaar aan met tranen in de ogen en terwijl een verloren zonnestraal Barbara's haar in vuur en vlam zette, schaterden ze het uit.

Jos Bosmans loodste Dirk Deleu naar een tafeltje achterin de drukke cafetaria, graaide een verfrommelde bundel papier uit zijn binnenzak en legde die voor Deleu op tafel.

'Lezen!'

'Woef', zei Deleu terwijl hij de gekreukte vellen gladstreek en met zijn vrije hand zijn leesbril op zijn neus schoof.

Stad Mechelen
POLITIE
Nr.....S-422.....

Het feit heeft plaatsgehad op ..06.02.1999....
en wordt behandeld in...Geen...vorig P.V.....
Opgesteld door de in datum van

..... en op

Naar het parket verzonden.
Gezien en toegezonden aan de heer

.....Procureur des Konings te Brussel

DRINGEND

Inlichtingen
inzake:
XXXXXXXXXX.....
(Vermoedelijk)
.....**VERSLUYS**.....

Gewelddadig Overlijden

PRO - JUSTITIA

Nadine Marie
Geboren te: Zele.
Op:14.03.1969
Burg. Staat:.....
..... Ongehuwd
Volledig adres:
..... Mechelen.....
K. Astridlaan.44
Beroep: Geen....
Beticht of verdacht
van:XXXXXXXXX

Heden, op zes februari.....
negentienhonderd negenXennegentig....

Wij, .Paul Vandeuren, adjunct-commissaris
van politie bij Mechelen, behoorlijk afgevaar-
digd door de commissaris van politie, ontvan-
gen.... op ... datum als hoger van onze
agenten De Vroe Julius en

Verbesselt August
volgend verslag:

"Heden om 13u25 opdracht gekregen
om ons te begeven naar

K. Astridlaan 44, voor controle
geurhinder. Ter plaatse treffen
wij aan MARIS Dirk, geb. Beringen
11.6.58 wonende K. Astridlaan 44b,
zijnde bewoner bovenliggend ap-
partement, dewelke ons verklaarde
dat er een penetrante stank in
zijn keuken hing, - wat wij ter
plaatse konden vaststellen -,
volgens hem komende uit het ap-
partement op de benedenverdie-

VERMOORD
GETUIGEN
1eGEEN.....
Geboren te
Op:
Burgerlijke staat:....
Volledig adres:
Beroep:

2.s-422

GETUIGEN

2e GEEN.....

Geboren te

Op:

Burgerlijke staat:....

Volledig adres:.....

Beroep:.....

ping. De heer Maris verklaart tevens dat hij de bewoonster nog nooit eerder gezien heeft, wat volgens hem echter niet ongebruikelijk is aangezien er tussen de bewoners van het pand geen gebruikelijk burenccontact is vanwege het stedelijk karakter van het pand.

Bij nazicht van appartement 44 stelden ondergetekenden inderdaad vast dat er een geur van rottend vlees vanonder de deurspleet kwam. De voordeur is op slot en de sleutel steekt in het slot. Op aanbellen en kloppen komt geen enkele reactie. Na vruchteloze opsporing van de huisbewaarder nemen wij radiofonisch contact met de dienstdoende officier en na ruggesprak forceren wij de voordeur, die desdoend door ons licht beschadigd wordt.-----

In de woonkamer treffen wij geen wanorde aan maar er hangt een geur van rottend vlees. Wij begeven ons naar de slaapkamer waar nachthemd netjes over stoel hangt en buiten de gebruikelijke slaapattributen geen noemenswaardige wanorde heerst. In de badkamer waar de stank het hevigste is merken wij een vrouwenlijk.

Vlees voelt papperig aan. Het lijkt licht ruggelings in bad met rechterbeen over de rand en linker-

Stad Mechelen
POLITIE

3.s-422
(Vervolg)

hand over de borst.
Mond is opengesneden en tanden
ontbreken.

Genitaliën zijn verwijderd. Het
gaat hier duidelijk om een geweld-
dadig over-lijden en wij verwitti-
gen onze Hoofd-inspecteur Eerste
Klas Ludo Naegels.

Ondergetekenden bewaken het pand
en houden nieuwsgierige buur op
afstand.

-----Waarvan akte-----

Oproep tot bijstand is binnengeko-
men om 14u50. Wij begeven ons ter
plaatse vergezeld van onze hoofd-
inspecteurs Joris Droeshout en Guy
Vrancken. Wij komen ter plaatse
aan om 15u06 samen met HIEK Ludo
Naegels (met eigen dienstwagen).
Buiten vrouwspersoon in badkamer
bevinden zich in de woning geen
andere lijken. Vrouw heeft diepe
wonde aan linkerkant van het
hoofd, waar tevens hoofdhuid en
haren ontbreken. Linker en rechter
oogkassen zijn leeg. Kaken zijn
ter hoogte van mondhoeken schuin
opwaarts ingekerfd en alle tanden
ontbreken evenals tandvlees dat
loshangt en vermalen lijkt. Tand-
en tanden werden ons inziens met voorwerp
(beitel?) uit kaaksbeen verwij-
derd. Het hoofd ligt naar XXXXX
gekanteld en de linkerhand rust op
de rechterborst. Wanneer wij het
hoofd een weinig optillen bemerken

Geschript 1
woord en ver-
vangen door
"links"